

„шармирања” професора када „нисмо баш најспремнији за одговарање”

Ученици прошлих генерација имали су за проф. Јову само ријечи хвале и увијек су о њему причали као о омиљеном професору. То је чињеница у коју смо се и ми с временом увјерили. Али тада, још увијек збуњени и уплашени свиме што се дешава у школи, наше дружење смо лоше започели. Већ сљедећег часа професор је затекао празну учионицу...

Иако смо након тога морали проћи „процес кажњавања”, професор је врло брзо осмјехом одао своју наклоност према нама

Све више смо примјећивали тај професоров осмјех, а не само формуле и једначине на табли, његове симпатичне досјетке којима је често уносио радост у учионицу. Није се љутио ни када смо по ко зна који

инсистира да се лекције о космосу морају стићи обрадити... Проф. Јово јој је одговорио: „Можда, на крају четвртог разреда.”

Чекали смо крај четвртог разреда: ми да завршимо Гимназију и наставимо да живимо своје снове, Врањешева да учи о космосу и постане астронаут, али проф. Јово више не сједи за катедром да прође са нама све то. Једнога дана, на крају часа, рекао нам је да је то био наш посљедњи час и да он више неће предавати.

Та вијест затекла нас је неспремне, јер је дошла тако ненадано — као да професор није желио да наш растанак дуго траје. Изашао је из учионице са дневником под руком као и сваки други дан, али он је ипак био другачији и посебан. Јер, дође вријеме које нас натјера да направимо ретроспекцију оних тренутака које

ТОПЛИНОМ ЗА ТОПЛИНУ

Изашао је из учионице са дневником под руком, као и сваки други дан, али он је ипак био другачији и посебан.

Људи се понекад не сјећају првог сусрета са драгом особом... Ми се нашег, напротив, сјећамо!

Други смо разред, у учионици је гужва и сви се питају: „Јао, да ли ће бити строг овај професор физике?”, надајући се да ће сав наш страх ипак остати сконцентрисан само на латински и математику. Једна кратка уводна реченица и одмах објашњење нове лекције. Име, проф. Јово Арнаут, сазнали смо тек на крају часа. Учинило нам се да на часовима физике нећемо моћи примјењивати нашу способност

пут жељели разговарати о неком на-шем проблему и бар на тренутак заборавити на градиво и план рада. Тако се ни ми нисмо љутили када би нас он назвао мангупима зато што смо немирни, или зато што Сања и Данко, упркос свим упозорењима, опет сједе заједно на часу физике. Проф. Јово је увијек са стрпљењем дочекао наша питања ма колико чудна она била... када Дајана пита: „Зашто се све жице на мом штрику помјере када додирнем једну?”, а све у циљу стручног објашњења у духу физике. Или када Врањешева

смо са неким проживјели, а који се више неће поновити.

Наравно да размишљамо да ли смо те исте тренутке искористили и проживјели на најбољи могући начин; да ли смо можда могли нашем професору учинити рад пријатнијим и нашу комуникацију богатијом?

Оно што сада са ове позиције можемо урадити јесте рећи једно велико хвала за све оно у нас уложено и одговорити топлином за топлину.

За издавача: Славица Ивошевић-Њежић, директор

Главни и одговорни уредник: Иван Јевђовић, професор

Редакција: Милан Родић, Анђелка Лукић, Милана Дојчиновић, Тамара Мићић, Маја Томашевић, Дане Комљен, Татјана Вучић, Дражен Мацановић, Ања Рајковић

Илустрација на корицама: Тамара Стевић

Штампа: ГРАФИД, Бањалука